

Musu

Musu vil være minister

TEKST: DORTHE NIELSEN · FOTO: WILLIAM VEST-LILLESØE

”Da vi kom til den store by, der hedder Bo, så jeg en kvinde, der kørte bil. Vi mødte også kvinder, der arbejdede som mekanikere. Det havde jeg aldrig set før.” Musu Sesay på 12 år fortæller, og hendes øjne stråler ved tanken om den store op-levelse.

Sammen med en gruppe piger fra fire forskellige små landsbyer er Musu med i en pigeclub, som har været på tur. Turen varede i fire dage. Den første dag blev pigerne hentet i deres landsbyer og kørte i bil til Kabala, som er den nærmeste større by. Her overnattede de på en skole. ”Det var sjovt at være sammen med så mange piger. Jeg fik flere nye venner. Og de to voksne kvinder, der var med os, var rigtig søde. De serverede også mad for os,” husker hun.

Men den største oplevelse var at komme til Bo, som er den næststørste by i Sierra Leone. Her talte pigerne med flere forskellige kvinder, som alle havde fået en uddannelse. ”Vi mødte en kvinde, der var sagfører, og en, der arbejdede på præsidentens kontor,” fortsætter Musu sin fortælling. ”Jeg tænkte for mig selv: hvordan kan jeg blive sådan en, der har en uddannelse og kører bil? Jeg besluttede at være ekstra flittig i skolen,” siger hun med fast stemme.

Tag med til Musus landsby

For at forstå, hvorfor det var så stor en oplevelse for Musu og de andre piger, skal du forestille dig, at du tager på besøg i Musus landsby Kondebaia. Fra hovedstaden Freetown er du kørt mod nord til Kabala – en tur på seks-syv timer, hvis vejene er gode

uden for mange huller. Fra Kabala sætter du kursen mod Kondebaia. På det første stykke er vejen bred, og der kommer af og til en modkørende lastbil eller motorcykel. Senere bliver vejen smalere, og bilen bumper over store sten og dybe huller. Landskabet skifter mellem høje palmer og marker med ris og majs. Der er ikke mange mennesker at se. Enkelte voksne og børn går langs vejkanterne med brænde på hovedet. Når du kører over et vandløb, ser du folk, der bader og vasker tøj.

Efter flere timers kørsel dukker de første huse op, du er på vej ind i Kondebaia. Den eneste rigtig store bygning i landsbyen er skolen. Husene er bygget af ler og har blik på taget. Geder og høns går frit rundt. De fleste familier har et overdækket køkken bag ved huset, som de kan bruge i regntiden. Ellers laves maden udenfor over trækul. Der er ikke elektricitet og vand i husene. Midt i landsbyen ligger en stor firkantet plads, som bruges til at tørre ris, når den er høstet.

Det er her, Musu bor med sin familie.

Midt i landsbyen ligger den firkantede plads, hvor risene lægges til tørre. Pigen her er ved at feje familiens ris sammen.

Familien bakker op

"Min far og mor kan ikke læse og skrive," forklarer Musu. "Men de vil gerne have, at jeg får en god uddannelse," siger hun.

Musus far, Karifala Sesay, forklarer: "Pigen må kunne klare sig selv. Og måske skal hun også kunne tage sig af sin mor og sin lillesøster. Jeg bliver ældre, og jeg ved ikke, om jeg bliver ved med at kunne tage mig af hele familien." Han kigger eftertænksomt over på nogle legende børn, før han fortsætter. "Jeg støtter min datter i at få en uddannelse, og jeg er stolt af hende. Hun klarer sig godt."

Musu bor sammen med sine forældre og nogle af sine søskende. Hun har fire brødre og to søstre og er selv den næst yngste. De ældste brødre er flyttet hjemmefra og har deres egne familier. Forældrene arbejder begge to med landbrug. De dyrker mest det, familien selv spiser. Men majs og peanuts kan de sælge, når de har brug for penge til nyt tøj eller en skoleuniform.

Der er sket så meget nyt

De første seks år af sin skoletid har Musu gået på den lokale skole meget tæt på hendes hus. Skolen går fra 1. til 6. klasse. Da hun gik i 6. klasse, kom hun med i pigeklubben. Derfor kom hun

også med på den spændende tur til Bo. Ideen med pigeklubben er at støtte pigerne og deres familier, så pigerne kan fortsætte med at gå i skole og få en uddannelse. Det var det første nye, der skete for Musu.

Efter sommerferien er hun desuden begyndt på en ny skole. Den ligger ikke særlig langt væk – man kan gå derhen på 20 minutter. Men det er en ny skole med nye lærere og nye klassekammerater. Hun kender heldigvis nogle af de andre elever i forvejen, for her går flere fra Kondebaia, blandt andet Musus bedste veninde Tenneh. Musu kender også flere af de piger, som kommer fra de andre landsbyer. Det er de nye veninder fra pigeklubben.

Jeg har jo en drøm

Men der er også noget i Musus liv, der er, som det plejer at være. ”Jeg hjælper min mor med alle tingene i huset,” forklarer hun. ”Jeg henter vand og brænde og er med til at lave mad og passe dyrene. Og nogle gange er jeg også med i marken og hjælper med at luge og høste.”

Engang imellem er der tid til at hygge sig med veninderne. Men det meste af den tid, hun har tilovers, bruger hun på at læse. Hun vil gerne klare sig så godt i skolen, at hun efter tre år kan komme videre til gymnasiet. Hvis det lykkes, skal hun gå i skole i Kabala, hvor hun kan bo hos noget familie.

”Jeg vil gerne have min egen familie engang,” fortæller Musu. ”Men først vil jeg have en uddannelse. Hvis en kvinde har en uddannelse, kan hun selv vælge, hvem hun vil giftes med,” fortsætter hun med overbevisning i stemmen. ”Og så vil manden også acceptere, at hans kone har et arbejde.”

”Jeg vil gerne være minister. Da jeg var i Bo, kunne jeg se, at det betød noget at få en god uddannelse. Derfor drømmer jeg om at blive uddannelsesminister i Sierra Leones regering,” siger hun med et skævt smil i det ellers alvorlige ansigt.

